

Kunágota, 1909. április 8. – Kunágota, 1981. június 9.

Szülei kisbirtokosok voltak. Szülőhelye elemi népiskolájának elvégzése után 1921-ben a makói Csanád Vezér Állami Főgimnáziumban folytatta tanulmányait, majd a szegedi Dugonics András Piarista Gimnáziumban érettségizett 1929-ben. A papi hivatás érdekelte, ezért középiskolai tanulmányainak befejezése után Glattfelder Gyula csanádi püspök segítségével a bécsi papnevelő intézet hallgatója lett. Egyházi tanulmányai ötödik évében, 1934-ben mégsem szentelték fel, mert megbetegedett és visszamaradt egészségkárosodása miatt alkalmatlanná vált a papi szolgálat teljesítésére. Hazatérése után a szegedi Magyar Királyi Ferenc József Tudományegyetemen jogot hallgatott és abszolutóriumot szerzett. Egyetemistaként kapcsolódott be keresztényszociális mozgalmakba. 1937 nyarától két éven át a Katolikus Legényegyletek Országos Testületének országos titkársága szervezőtitkára volt, s vezetője lett a német tagozatnak is. 1938-ban polgári állást vállalt; a Tiszántúli Ciroktermelő Szövetkezetek mezőkovácsházi, majd kunágotai telepvezetője lett.

1945-ben 5 holdon kezdett gazdálkodni. Rövid ideig a Független Kisgazdapárt tagja volt, majd 1946. március 17-én belépett a Magyar Szabadság Párt délvidéki szervezetébe. A szülőfalujában tartott alapító pártgyűlésüket 1947. április 27-én botokkal felfegyverzett személyek támadták meg. A kialakult tömegverekedésben ő is kisebb sérüléseket szenvedett. Felgyógyulása után két társával együtt izgatás, demokráciaellenes és antiszemita kijelentések hangoztatása miatt 1947. június elején letartóztatták. Makón, majd Szegeden vizsgálati fogságban voltak. A szegedi népbíróság öttagú külön tanácsa 1947. július 23-i nyilvános ülésén a vádak alól mindhármukat felmentette. 1947. augusztusában belépett a Demokrata Néppártba. Az 1947. augusztus 31-én megtartott országgyűlési választásokon képviselő-jelöltséget vállalt a Csongrád és Csanád megyei választókerületben. 1947. szeptember 11-én mint pótképviselőt behívták a törvényhozásba. Mandátumának lejártával tovább folytatta korábbi munkáját. 1949. augusztusa és 1956. októbere között a kunágotai római katolikus egyházközség tagja és kántora volt.

1956. október végén közfelkiáltással választották meg a falu forradalmi tanács elnökévé. A megtorlás során, 1956. december 8-án letartóztatták, három hétig Békéscsabán raboskodott. Az év utolsó napján hazaengedték, de három nap múlva újból el akarták vinni. Családja és rokonai bújtatták el s egészen az 1963. évi amnesztiáig Érden, Bánkúton valamint saját házában rejtegették. Bujdosása alatt felesége a család megélhetése érdekében állást vállalt; előbb postai küldönc volt, majd Budapesten adminisztrátor lett. 1960-ban a földosztás során 8 holdra nőtt birtokukat fel kellett ajánlani a helyi termelőszövetkezetnek

1963-tól sok munkahelyen és különféle munkakörökben dolgozott. Volt kocsirendező, kubikus és segédmunkás az építőiparban, szezonális átvevő a rostkikészítőben és cukorgyárban, majd műszaki fordító és adminisztrátor is. Politikai múltja és 1956-os szerepvállalása miatt szakismeretének megfelelő munkát soha nem kapott.